



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 44/2015
22.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Гордане Ајншпилер Поповић и Бранка Станића, чланова већа, у парници по тужби тужилаца М.М. из Б. и С.З. из Б., које заједно заступа пуномоћник Д.Н., адвокат из Б., против тужених Општине Савски Венац из Београда, коју заступа Јавни правобранилац општине, П. б. с. з. Ш. из Б., коју заступају пуномоћници Н. и М.Л., адвокати из Б., Града Београда, кога заступа Градско јавно правобранилаштво из Београда и Д.с. а.д. из Б., кога заступа пуномоћник М.К., адвокат из Б., ради испуњења уговора и накнаде штете, вредност предмета спора 100.001 евро, одлучујући о ревизији четвртотуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр. 8638/13 од 10.07.2014.године, у седници већа одржаној дана 22.10.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог Д.с. а.д. из Б., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр. 8638/13 од 10.07.2014.године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П бр. 26300/11 од 15.10.2012.године, у ставу првом изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности Првог основног суда у Београду за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезани тужени П. б. с. з. Ш. из Б. и Д.с. а.д. из Б. да солидарно тужиоцу М.М. на локацији адекватног урбаног бонитета као што је ... улица у Б. предају у власнички посед један једнособан стан површине од најмање 36,75 м², а тужиоцу С.З. на локацији адекватног урбаног бонитета као што је ... улица у Б. предају у власнички посед један једнособан стан површине 47,12 м², под претњом извршења. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев за обавезивање тужених Општине Савски Венац, ПБЗС Ш., Града Београда и Д.с. а.д. из Б. да солидарно тужиоцима на име накнаде материјалне штете исплате износ од по 180.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.08.1999.године. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени ПБЗС Ш. и Д.с. а.д. да тужиоцима солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 192.375,00 динара, а у случају доцње са законском затезном каматом од 15.10.2012.године па до исплате. Ставом петим изреке, обавезани су тужиоци да туженом Граду Београду накнаде трошкове

парничног поступка у износу од 160.500,00 динара, а у случају доцње са законском затезном каматом од 15.10.2012.године па до исплате.

Апелациони суд у Београду је побијаном пресудом Гж бр. 8638/13 од 10.07.2014.године одбио жалбе тужилаца и туженог Д.с. а.д. из Б. као неосноване и потврдио пресуду Провг основног суда у Београду у ставовима, другом, трећем, четвртном и петом изреке.

Против другостепене пресуде благовремену и дозвољену ревизију изјавио је тужени Д.с. а.д. из Б. због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) осим у погледу ревизијског цензуса који је прописан чланом 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности и на коју ревизијом указује тужени, обзиром да иста може бити релевантна само ако се односи на странку која је ревизију изјавила. Како се наводи ревидента, да је над туженом П. б. с. з. Ш. отворен поступак стечаја, те да Општина Савески Венац као правни субјекат како је означен не постоји, јер јој је престао субјективитет по основу Закона о територијалној подели и локалној самоуправи, не односе на ревидента, то су исти без утицаја на правилност и законитост побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцима су на основу решења надлежних органа Општине Савски Венац из 1988.године експроприсане непокретности за потребе крајњег корисника ПБСЗ Ш. са којим су тужиоци закључили споразум о накнади по којој се задруга обавезала да изгради и тужиоцима преда у посед и власништво тужиоцу М.М. један једнособан стан површине 36,75 м² у ...улици број ... у Б., или већи стан уз доплату разлике, а тужиоцу С.З. један једнособан стан у приземљу објекта у улици ... бр. ... у Б., површине 47,12 м². На основу тих споразума закључен је и споразум пред надлежним органом Општине Савски Венац 03.11.1994.године. Између С. з. Ш. и предузећа Д.с. а.д. из Б. закључен је уговор број 1776 29.12.1995.године о заједничкој изградњи објеката међу којима се налазе и спорни објекти у којима би се налазили станови тужилаца. Решењем Извршног одбора Скупштине града од 18.12.1996.године измењено је решење СО Савски Венац од 27.05.1987.године тако да је Д.с. а.д. из Б. одређен уместо С. з. Ш. као корисник на грађевинском земљишту ближе наведеном у овом решењу, али се исто решење није мењало у односу на другог корисника локације С. з. Ш., а Д.с. је стекао права и обавезе за изградњу на додељеном земљишту према уговору закљученом са С. з. Ш.. Тужиоци су се из експроприсаних објеката иселили, али им нису предате у посед непокретности у складу са Споразумом о накнади из 1994.године.

Код овако утврђених чињеница, правилно су нижестепени судови обавезали С. з. Ш. и Д.с. а.д. из Б. да као солидарни дужници тужиоцима предају у власнички посед станове у површинама и на локацији адекватног урбаног бонитета као у споразумима о накнади из 1994. године.

Жалбом четвртотуженог изјављеном против првостепене пресуде првостепена пресуда није побијана у ставу првом изреке, којим је одбијен приговор апсолутне ненадлежности првостепеног суда за поступање у овој правној ствари, те се ни у ревизији четвртотуженог не може основано истицати да је за остваривање права тужилаца био надлежан управни орган у поступку извршења своје одлуке, а не суд.

Ревидент се не може позивати ни на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. ЗПП, које су учињене пред првостепеним судом, указујући да исти суд није могао одлучивати о ништавости одредаба члана 3. тачке 3. и 4. Уговора закљученог између С. з. Ш. и ревидента, као претходном питању, обзиром да о томе тече посебна парница између парничних странака. Релативно битне повреде учињене пред првостепеним судом не могу бити ревизијски разлог у смислу члана 398. став 1. тачка 2. релевантног ЗПП.

Такође је без утицаја навод ревидента да је по закљученом уговору и поравнању са П. б. с. з. Ш. ревидент у целости измирио своје обавезе по предметној локацији, а да улагања и обавезе које је наведена Задруга имала до момента доношења одлуке о давању одређених конкретних парцела на коришћење представљају само мањи део земљишта блока зграда који је био предмет експропријације и дат стамбеној задрузи Ш. као крајњем кориснику, будући да се међусобни односи ревидента са С. з. Ш. регулишу између та два правна лица и не могу бити на штету тужилаца. Ревидент је одлукама надлежних органа постао сукорисник грађевинског земљишта на коме је требало саградити објекте са становима који су по споразумима о накнади из 1994. године морали бити предати тужиоцима у власнички посед.

Како је додели грађевинских парцела туженом на сукоришћење са С. з. Ш. претходила експропријација непокретности тужилаца, то је и ревидент као сукорисник грађевинског земљишта постао крајњи корисник експропријације из чега произилази његова обавеза прописана чланом 11. тада важећег Закона о експропријацији („Службени гласник СРС“ бр. 40/84 ... 15/90), који се у конкретном случају примењује и та обавеза се не може искључити уговором. Закон о експропријацији који је важио у време доношења решења Скупштине Града Београда од 18.12.1996.године којим је ревиденту дато на сукоришћење грађевинско земљиште ближе наведено у овом решењу у члану 16. било је прописано да је корисник експропријације дужан да на захтев ранијег сопственика стамбене зграде или стана, односно пословне просторије истоме да у својину или сусвојину другу стамбену зграду или стан, односно пословну просторију на истом месту или ближеј околини која по структури и површини одговара условима становања, односно обављања делатности које је ранији сопственик имао пре експропријације, што је у складу са усвојеним тужбеним захтевом, те је неоснован ревизијски навод да нису примењене одговарајуће одредбе Закона о експропријацији.

На основу изложеног и члана 405. став 1. релевантног ЗПП,
Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану.

Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.